

Bevallom, én a rumot és a malagát
Roppant kedvelem,
Omlassza hát magára rút barlangját,
Aki nem ért egyet velem.

Szeretem a csúszós agyagot,
Lámpaoltogató huzatot,
Szifont és a vizet, ha bentfagyok,
Barlangász vagyok!

Jó a műszer, hogyha mérni kell,
Még jobb Jóskát fára húzni fel!
Hülyeség a legjobb jódog,
Barlangász vagyok!

Tudd meg, gyáva nyavajás,
Tarthat ez a dúcolás,
Hidd el, csak a kő lesz a hibás,
Hogyha jó a plafonzakadás

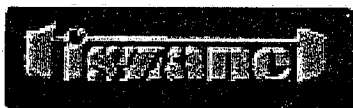
Hágcsónk sűrűn szakad el,
Mássz a sima falra fel!
Mellettem szakad a kötél,
Nem potyog le csak az aki fél!
/mert kérem/

Rühellem a nedves félhomályt,
Omladék alatt a dúcolást,
A hülyeség a legjobb jódog!
Barlangász vagyok!

Készült:
a **BÁBA és Társai Kft.** Nyomda és a
támogatásával.

Internetpartnerünk a

SZKBE Hírmondó
10. szám

Kiadja a Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület
6722 Szeged, Kigyó u. 2. /10/ Tel.: 62/ 452-106 vagy 20/ 380-2064
Levélcím: 6701 Szeged, Pf. 1269

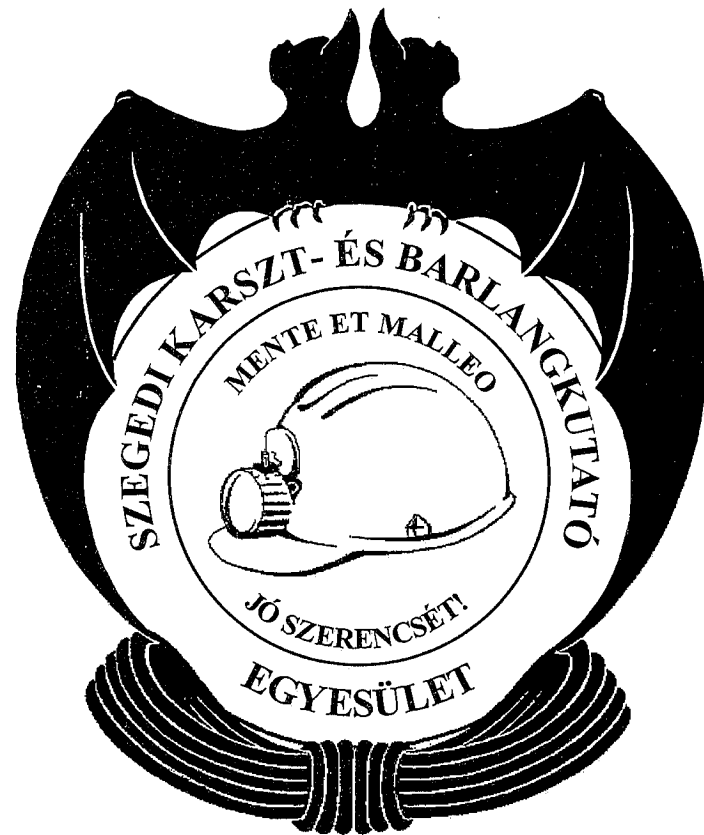
E-mail: szkbe@szkbe.hu

Honlap: www.szkbe.hu

Szerkesztő: Gila Csaba, Kurunzi Edina, Szabó Barbara
Felelős kiadó: Tarnai Tamás /20 910 7762/

HÍRMONDÓ

A Szegedi Karszt- és Barlangkutató Egyesület időszakos kiadványa

10. szám

2001. május 10.

A TARTALOMBÓL:

Hírek, információk

Júniusi kutatótábor

Fehér-tavi túra

A nyári tábor kiírása

Túrabezámoló

Húsvét a Mecsekben

A bükki túra (2000. okt. 20-23.)

Április tréfák Romániában

Bihar 2.

Egyéb publikációk

Fejtörő

Barlangászdalok

EZ TÖRTÉNT FEBRUÁR ÓTA

A 9. számba az utolsó pillanatba került be a Trióban bekövetkezett áttörés, és Tamás sajnálatos balesetének híre. A különszámban megismerhettétek a baleset sajtóvisszhangját, illetve az bejutás történetét. Most nézzük meg mi is történt azóta:

A Trió-barlangot most már méltán megilleti a barlang név, hisz hossza 35 méterről kb. 120 méterre növekedett, míg mélysége 13 méterről kb. 45 méterre változott. Az eddigi szűk kuszodát, tágas, aknákkal, folyosókkal tagolt járat váltotta fel. A három aknát március folyamán a biztonságos közlekedés érdekében létrákkal építettük ki. A végpont kettéágazik egy aktív vizes alsó és egy inaktív felső ágra. Eddig a felső „száraz” ág bontását favorizáltuk, ahonnan a szinte teljes járatot kitöltő agyagot termeltük ki. Ezáltal kb. 15 métert haladtunk előre, ahol egy cseppkőbekéregződés állta utunkat. A húsvéti tábor alatt a cseppkőképződmény szakszerű, tudományos célra felhasználható módon elbontásra került. Mögötte egy gyönyörű kis cseppkővekkal ékesített terembe jutottunk, ahol a jelenlegi nem túl kellemes, de mindenképp biztató végpont is található. Nem igazán hatékony kísérletet tettünk a vizes ág bontására, de amíg a száraz reményteljes, nem szívesen fekszünk bele a vízbe.

A Szuadóhoz némileg hűtlenek lettünk, pedig ott is érhetőek el sikerek.

Április folyamán HILTI-s segítséget nyújtottunk a Mecseki Karszt és Barlangkutató Csoportnak is, a Spirál nyelő végpontjának vésésében.

Egyesületünk a Magyar Barlangi Mentőszolgálat felkérésre felvállalta, hogy létrehoz, más Mecsekben tevékenykedő egyesületek bevonásával, egy ún. készenléti csoportot, amelynek feladata az MBSZ segítése egy esetleges Mecseki baleset esetén. Az egység felállt, tőlünk 20 fő a tagja. A vegyes összetételű csoport koordinálását Egyesületünk végzi.

Hat fő az Egyesületből szerződéses munka keretében részt vett a Tettye-forrás vízgyűjtőjének környezeti veszélyeztettségének a felmérésében.

eredménye. NaCl-dal bőségesen feltöltve hajtottuk álomra fejünket utolsó táborhelyünkön.

13 nap: Hazautazásunk napján, természetesen, ragyogó napfényre ébredtünk. Szabi örömmel konstata, hogy a sátor előtt hagyott tőről valami állat, talán kutya, az este megette. Összepakoltunk és besétáltunk a faluba, ahol megpihentünk egy szép fehér emlékműnél egészen addig, amíg nem olvastuk el a feliratot rajta, amely szerint az obelix az itt kegyetlenkedő gonosz magyarok áldozatainak állít emléket. A következő faluból mi is beszálltunk a románok nemzeti játékába, a stoppolásba. Nyolcan, négy párra osztva, indítottuk a „Ki ér gyorsabban és olcsóbban Nagyváradra” nevű szerencsejátékot. Útközben mindenkinek adódott némi kalandja: kinek a félpercenként elszundító kamionsofőr, kinek a fél csomagtartónyi lej látványa okozott némi adrenalin szint emelkedést. Nagyváradon szépen újra összejöttünk a vasútállomáson, ahonnan rövid tanakodás és a maradék lej elköltése után taxival vitettük ki magunkat a határra. Az átlépés most csont és szuvenír nélkül sikerült. Gyors búcsúzás, és mindenki, ahogy tudott húzott haza, ahol meleg víz, kiságy és aggódó szülők várták.

Vége

/Gila Csaba/

FEJTÖRŐ

Új rovatunkban Márti és Szabi válogatott fejtörőit fogjuk sorban leközoelni. A megfejtéseket a következő e-mail címre küldjétek el: cigike@mksh.u-szeged.hu. A helyes megfejtők között BCS pótlót sorsolunk ki. Beküldési határidő május 30.

Íme a rejtvény:

Egy gazda szolgát akart felfogadni. Előtte azonban a szolganak a következő próbát kellett teljesítenie:

– Látod itt ezt a hordót? Ezt vízzel kell megtöltened, méghozzá úgy, hogy pontosan félig érjen. Se többet, se kevesebbet nem szabad töltened bele. De vigyázz, közben sem pálcát, sem más mérőeszközt nem használhatsz!

A szolga megbirkózott a feladattal. Hogyan csinálta?

Íme a barlangászdalok következő gyöngyszeme:

SZERETEM A NEDVES...

Szeretem a nedves félhomályt,
Omladék alatt a dúcolást,
Fejemre a nagy gambi potyog
Barlangász vagyok!

Megeszem a zoknis bablevest,
Az oroszlánszalonnát, a hathetést,
Megiszom az ürge oldatot,
Barlangász vagyok!

szalamoszott tovább. Közben az eső is elállt, és hosszú idő óta végre a nap is kisütött. A völgy rengeteg barlangjáról ismert (1980-ig 26-ot tártak fel). Számos közülük igen jelentős méretű, és legtöbbször a szurdokvölgy két oldalán húzódó mészkőszikláknak, különböző magasságokban látványos méretű szadakkal indul. A Semsey-barlang bejárata alatt pihentünk meg és szárítottuk meg a társaság, így a túra vége felé, mind fizikailag, de talán még inkább pszichésen igen elfáradt, így csak néhányukat sikerült a barlang megtekintésére csábítanom. Pedig megérte, ugyan csak kis részét néztük meg, ahol hatalmas cseppköveket, illetve szép tavacsákat láthattunk. Utunkat is csak a kb. térdig érő, cuppogós agyag tudta állni. Gumicsizmák hiányában itt kényszerültünk visszafordulni. Én a félig már levált cipőtalpat féltettem, a többiek nem túl olcsó bakancsaikat. Utunkat folytatva leereszkedtünk a völgytalpra, és a szurdokban folytattuk utunkat. A völgyben futó patakat kb. 30-szor volt szerencsénk keresztezni, míg a falut elértük. Még néhány barlangot megnéztünk, de csak kutyafutóban. (A völgy barlangjai mindenféleképpen megélnének egy hétvégét a későbbiekben!) Szegyesd község előtt pár száz méterrel a patak egy szigetén vertük fel sátrainkat. A lányok berendezkedés után sétálni mentek a faluba. Egész sokára kerültek elő, de büszkén mutatták, mit szereztek; túrót, valódi helyi házitúrót. Azt a túrót, ami már szinte megfoghatatlan elérhetetlenné vált a túra során. Aki volt már hosszabb távon a vadonban konzervkaján, az ismeri azt a szindrómát, amikor úgy kb. 3-4 nap után az ember elkezd emlegetni az otthoni kaját. Ilyenkor a leghitványabb mákos-tészta is valami isteni eledellé léphet elő gondolatainkban. Így jártunk mi a túróval. Előző évi túra során egy alkalommal kb. másfél kilót vettünk, amiből fantasztikus túrós tésztát készítettünk, akkor. Ezen emlék hatására az első napoktól kezdve igyekeztünk túrót szerezni. Ahogy múlt az idő ez a meg nem szerzett eledel egyre inkább átlényegült valami mannává, amire nekünk nagy szükségünk lenne, de nem kaphatjuk meg. Ekkor a minden végén itt, igen itt, a jutalmunk! Gyorsan mindenki megvacsorázott, ami után szétszótottuk a csemegének szánt túrót. Mindenki áhítatosan állt neki az adagját kanalazgatni. Ezután kb. a következő párbeszéd zajlott le a sátrak között:

- Nagyon finom, ugye?
- Igen, tuti. Csak nem sós egy kicsit?
- Á, ez biztos ilyen fajta.
- A tied is ennyire sós?
- Próbáljátok meg, ha cukrot kevertek hozzá.
- Kár azért a cukorért!
- Nem kér valaki egy kis túrót!
- Mi lenne, ha kimosnánk belőle a sót.
- Már próbáltam, nem használt.
- Lányok, mit hoztatok!!!
- Mit izgulsz, ingyen kaptuk!
- Hát, nem is ér többet!
- Azt hiszem, elteszek egy keveset reggelire.

Szó, ami sós, egy kicsit sós volt a túró, az ok nem derült ki, hogy miért. Az, hogy nagy része mégis elfogyott, sokkal inkább a bennünk lévő dac, mint az élvezeti értékének az

Ország Jani és Kopasz Imi lassan elkészül a Mecsek-hegység első, teljes barlangkataszterével.

Több sikeres gyermektúra (három TKNP, egy KÁISZ) van mögöttünk, valamint jól sikerültek a Pilis és a Budai-hg. barlangjaiba szervezett túrák.

Április folyamán, csütörtökönként beindult, a régóta elmaradt, kötéltechnika oktatás is. Igény szerint vizsgaidőszakban is tartunk, érdeklődni Hajnal Áginnál lehet.

Az SZTE BCS és az SZKBE illetékeseinek elérési címei

Tarnai Tamás *elnök, operatív irányítási vezető, összekötő az MKBT és az ME felé*
2234 Maglód, Majláth u. 44. Tel.: 29/ 327-366 v. 20/ 910-7762
munkahely: 5000 Szolnok, Ady E. út 26. 56/ 502-497 mh.
ttarnai@mol.hu

Barta Károly *kutatási programvezető, a csoport képviselője a SZTE SC felé*
6723 Szeged, Szamos u. 6. IX./54. Tel.: 62/ 465-726
munkahely: SZTE Természeti Földrajzi Tanszék 62/ 544-317
6722 Szeged, Egyetem u. 2-6. barta@earth.geo.u-szeged.hu

Kurunczi Edina *titkár*
6724 Szeged, Csongrádi sgt. 88/b II./8. Tel.: 62/ 452-106
szkbe@szkbe.hu

Hajnal Ágnes *elnökségi tag, TKNP programvezető*
2500 Esztergom, Sugár u. 7/c Tel.: 33/ 313-176 v. 30/ 300-2420
Értesítési cím: Szeged, Csongrádi sgt. 88/b II./8. sarkanynyul@freemail.hu

Nédli Zsuzsanna *elnökségi tag*
7400 Kaposvár, Tóka u. 28. Tel.: 30/ 347-1071
Értesítési cím: Eötvös kollégium nedlzs@yaho.com

Raisz Péter *elnökségi tag*
6724 Szeged, Csongrádi sgt. 96/a Tel.: 62/ 492-344 v. 30/ 907-5701
h837808@stud.u-szeged.hu

Szabó Barbara *elnökségi tag, kommunikációs vezető*
4034 Debrecen, Sólyom u. 41. Tel.: 52/ 411-959
Értesítési cím: 6723, Szeged, Űrhajós u. 1. IX./54. 62/ 477-422
h837094@stud.u-szeged.hu

Gila Csaba *ellenőrző biz. elnök, kutatási munkatárs*
5520 Szeghalom, Péter András sor 20. Tel.: 66/ 371-139 v. 60/ 458-321
gilacsab@freemail.hu

Kiss Viktor ellenőrző bizottsági tag

7027 Paks, Szabadság u. 25

Tel.: 20/ 366-1132

Értesítési cím: Szeged, Vajda u. 13/a III/11.

Ország János ellenőrző bizottsági tag, tárgyi eszköz felügyeleti vezető

2400 Dunaújváros, Fáy András u. 11. VIII/1

Tel.: 25/ 422-100

Értesítési cím: Szeged, Alsókikötő sor 6. IX/54.

62/ 435-045 v.30/ 351-2238

h735075@stud.u-szeged.hu

Szöke Emília pályázati vezető, összekötő SZTE HÖK Kulturális Titkárság és Sportkuratórium felé

Románia, 4150 Székelyudvarhely, Tamási Áron u. 17/7

Értesítési cím: 6723 Szeged, Pentelei sor 2.

Tel.: 20/ 317-6093

szokeemila@freemail.hu

KUTATÓTÁBOR

A nyári tábor előtti utolsó mecseki kutatótábor **június 8-10.** között kerül megrendezésre. A munka a szokásos: végpontbontás a Szuadóban és a Trióban, esetleg némi depózás, vagy WC ásás. **Jelentkezni június 6-ig 1000 Ft befizetésével Barta Károlynál lehet. Megbeszélés június 6-án este 19 órakor az irodában.** A minimum 2 műszakot teljesítők és előzetesen jelentkezők legalább 50 %-os útiköltség visszatérítést kapnak.

FEHÉR-TAVI TÚRA

Ismerd meg Szeged környékét! Nem csak a barlang lehet érdekes! A Kiskunsági Nemzeti Park szervezésében május 16-án megtekinthető szakértő vezetővel a Fehér-tó. A tó, a gémfélék mellett, a kanalas géznek, a nádi énekeseknek, a réceféléknek fészkelőhelye. A Korom-szigeten nagy létszámú dankasirály-telep található. A túra résztvevői betekintést nyernek közelről az egyedülálló vízi élővilágba.

Találkozó: 8¹⁵-kor a Fehértói Halászcsernye parkolójában.

Túravezető: Ábrahám Krisztián Tel: 20/ 448-0937

Az év folyamán a KNP sok más túrát szervez még területére, amelyről bővebb felvilágosítást a BCS szoba előtti rácsra felfüggesztett tájékoztatóból kaphattok.

MENTŐFÓLIA HASZNÁLATI SZABÁLYZAT

Az SZKBE kutatásain és túráin résztvevő tagok és külső személyek csak megfelelő öltözékben, megfelelő felszereléssel mehetnek barlangba. Ennek a felszerelésnek életvédelmi szempontból elengedhetetlen tartozéka a mentőfólia (izofólia) is. Minden résztvevő saját érdeke és felelőssége, hogy az esetlegesen előforduló, nem kívánt

hágón 200 m-rel lejjebb lévő forrásból. Tamás régi vágya is teljesült azzal, hogy egy kis táborfüzet raktunk estére, melynél melegeztünk és ruháinkat, cipőinket szárítottuk.

11. nap: Erre a napra nem kevesebbet, mint a Nagy-Bihar megmászását és vízeséseink felkutatását szántam. *Északon a Vigyázó, míg itt délen a Nagy-Bihar hatalmas különálló tömbje keretezi az egész tájegységet. A Nagy-Bihar pár méterrel múlja csak felül (1849 m) a Vigyázót, és ahhoz hasonlóan hosszan elnyúló lapos gerincű hegy. A kőzete viszont teljesen más, hisz itt a hegy fő tömegét már átalakult metamorf kőzetek (csillámpalák, gneisz) adják.* A nap ragyogóan sütött valahol a kód és esőfelhők felett. Mi csak áztunk immár 9. napja. Kedvünket ez már nem is, hanem sokkal inkább az utak, ösvények teljes hiánya szegte kissé. Nem kis nehézségek árán sikerült kiérni a főgerincen végigfutó ösvényre. Itt Márta, Eszti, Szabi azt mondták, köszönik szépen, de fehér ködöt itt is látnak, nem kell ezért a csúcsig menniük, és elindultak visszafelé a táborba. Nekünk, ki maradtunk, egy pillanatra megmutatta magát a még 4 kilométerre lévő csúcs, hogy aztán végig ködben maradjon egészen addig, amíg onnan sikeresen visszatérve újra ehhez a ponthoz érünk. Ekkor, hogy tovább szórakozzon velünk a hegy, teljes valójában kitérte magát nekünk. De hogy őszinte legyek, ez már akkor minket sem érdekelt. Sokkal inkább foglalkoztatott a hazafelé vezető út megtalálása, és a sajt vagy túró vásárlásának lehetősége. Néhány tehenet és kísérőiket követve értük le a településre. Itt gyors túró és sajtkeresési akcióba kezdünk, de senkinek sem volt, így csak elfogyott kenyérgélesztőtünk töltöttük fel, mint később kiderült, duplán, mert a korábban hazatérők is ügyesen bevásároltak belőle.

12. nap: Ezen a napon egy könnyed levezető túrát terveztem, amelynek során a Szegyesdi-völgyön keresztül érnék el végül a civilizációt. Kivételesen, most nem rajtam múlt, hogy kissé másképp alakult. A turista jelzés követése még csak-csak sikerült, de a bekövetkező égszakadást nem tudtuk elbliccelni. Meredek lejtőn ereszkedtünk be a völgybe az esések minden formáját bemutató. Mikor leértünk a völgyfenékre, rövid időre megálltunk, hogy bevarjuk Barbit, aki egy kicsit lemaradt. De nem jött. Az eső fokozódott. Egyszer fáztunk. Eltévedni nem lehetett. Már jönnie kéne. Csak nem jön. Nincs más hátra, mint előre vagy inkább vissza? Elindultam vissza az úton fel a hegyre, hogy „Lost Barby” után nézzek. Olyan sokat nem kellett mennem, és már láttam is, ahogy csöndesen álldogál az esőben. Intettem neki, hogy jöjjön. Nem mozdult. Felmentem hozzá, ahol végül is közölte velem, hogy most egy kicsikét kiborult, és megvárja, míg eláll az eső, majd azután jön le. Rövid magyarázatot tartottam neki arról, hogy az eső elállása és az ösvény járhatóvá válásának nincs szoros összefüggése lévén, hogy a száradáshoz bizonyos mennyiségű idő kell, ami idő, ráadásul ugyanúgy telik a lent várakozó, szarrá ázott többieknek is. Felhívtam a figyelmét arra is, hogy bár igaz, hogy már 10 napja esik, de ez még nem garancia arra, hogy nem fog még 10 napig esni tovább. A hidrológiában tanult lefolyó vizek összegyülekezésének elméletét és az areális eróziót már nem kellett elmondanom, szerencsére. Végül, nem tudom mivel fogtam meg, de valahogy lecsúsztuk a többiekhez. Hamarosan beértünk a Szegyesdi-völgybe, ahol a turistaút a hegyoldal

kiemelkedő képződménye a névadó eszkimó jégoszor. Aki minden télen új „feleséget” kap, ami aztán a nyarak során újra és újra elolvad. A bejáráttal szemben lévő oldalon áll néhány sztalagmit, amelyek olyanok, mint az „élő tűz” (vagy románul „Focul Viu”, ahogy náluk nevezik a barlangot), amikor a tetőn lévő hasadékon keresztül rájuk süt a hajnali napsugár. A barlangban megcsodálhattuk a jégképződményeken kívül Tamás halálugrását is. Mire a Flora rétre értünk, kisütött a nap is. A kb. 1 órás ajándékát az égnek a ruha, a sátor és magunk szárítására fordítottuk. Tervemet, hogy a Glabináriában márt múlt évben felfedezett bivakbarlangban töltsük az éjszakát, a többség (mindenki) leszavazta. Így cuccainkat eldugtuk, majd elmentünk a Galbinária alsó bejáratához. A már fönt, a Padison (Ponor-rét, Csodavár) megismert patak itt alakítja ki utolsó játszótérét. A Galbinária bájos, bár vad elegye a vízeséseknek, szűk szurdokoknak, óriási átmenőbarlangoknak. Az elnevezések magukért beszélnek: Colosseum, Pokol tornáca, Najád-esés, Ciceró, Eminenciás esés, Sziszifusz köve, Tomboló esés. A patak vízhozama nem tette lehetővé a mederben való közlekedést. Maradt a függőhid és a sziklába vésett láncos út. A láncok már '96-ban is hiányoztak, de ezt nem szándékoztam közölni a többiekkel, nehogy megijedjenek. Gondoltam, ha már átmentünk a függőhídon (ez már előző évben sem volt piskóta), akkor végigjönnek. A tervemet egy kidőlt fatörzs keresztelte, amely a függőhid maradékát is tönkrevágta. Maradt a felső út Belvedere kilátó és egyéb szirtek. Hogy teljes legyen a kép, az eső is elkezdett zuhogni. Megtekintettük az általam favorizált barlangot, amely egykoron a Galbenáriát kiépítő Czárán Gyula főhadiszállása volt. Az előző évi pelés emlékek felidézése után leereszkedtünk a forráshoz. Itt már nem tudtam olyat mondani, amivel a szurdokvölgy további részeinek megtekintésére csábítsam a társaságot. E helyett, könnyed infantilizmusba süllyedve, a forrás medencéjébe rendeztünk kőhajigáló versenyt (célba dobás, összefröcskölő dobás, minél-nagyobb-kő-dobás). Már sötétben és természetesen, esőben vertük fel a sátrakat a Flóra réten.

10. nap: Ezen a napon a rozsdás szakadékhoz másztunk fel a már múlt évben kitapasztalt úton. A túra hosszú volt, de kevésbé kimerítő, mint azt gondoltam és előre beharangoztam. Sokat javított rajta, hogy sokáig málnabokrok szegélyezték. Itt medvéket megszégyenítő szüretet rendeztünk. Tamás stílusa volt némileg egyéni, ugyanis ő nem akart azzal időt és energiát veszteni, hogy egyes bokroknál időzik, ezért tövestül tépet ki málnabokrokat, amit aztán magával vitt, és útközben szemegetett róla. Késő délután értünk fel a rozsdás szakadék tetejére. A látvány sokadjára is lenyűgöző. *A hátráló erózió leglátványosabb példájával szembesülhetünk, az USA-ban található Badlands-eket idéző látvány. Több km²-es területen hiányzik egy hegnek az oldala. A lefolyó vizek szerteszét szabdalják a felszínt, ahol a gyors pusztulás miatt növényzet sem tud megmaradni. A nem túl ellenálló vörös színű alapkőzet után kapta a Rozsdaszakadék nevet. Itt a természet tájtalakító munkája évről évre szemmel láthatóan követhető. Pár tízezer év múlva ennek a szakadéknak a fokozatos hátravágódása még a Fekete-Körös, illetve az Aranyos-folyó vízhalózatait is átrendezheti. A sátrakat a szakadék peremétől néhány méterre vertük fel. Vízet Szabi és Márti hoztak a Virtop-*

baleset során, amelynek aktív vagy passzív részese lehet, a kihülés ellen védő eszközt haladéktalanul fel tudja használni, amellyel saját vagy társa életét megmentheti. Barlangi körülmények között erre fokozott mértékben köteles figyelni!

Minden SZKBE tag köteles a saját maga által vásárolt mentőfóliát bemutatni, azon a nevét feltüntetni, s csupán ezután jogosult bármely barlangi felszerelés kölcsönzésére!

- Oka:**
- A mentőfólia az egyéni felszerelés elengedhetetlen része.
 - Az amortizációja rövid időn belül igen intenzív lehet közös használat, hanyag kezelés következtében.
 - Beszerzési költsége nem túl magas.
 - Több fólia esetén növekszik a túlélési, krízis kezelési esély.

Tagok esetében minden barlangba szálláskor mindenki köteles magánál tartani a saját mentőfóliáját! Ezt a kutatásvezető vagy túravezető ellenőrizheti!

Külső személyek esetén a kutatásvezető vagy túravezető köteles gondoskodni a megfelelő számú mentőfólia biztosításáról!

A mentőfóliát a BCS szobában Jani fogadóóráin (K. 9-1-18, SZ. 9-11- és CS. 9-10) 510 forintért tudjátok megvásárolni. A szabályzat a Hírmondó megjelenését követő kutatási alkalmakra, túrákra már vonatkozik!

7. NYÁRI BARLANGKUTATÓ TÁBOR: MECSEK, SZUADÓ-VÖLGY

Időpont: 2001. július 26. - augusztus 12.

A kutatótábor célja

Legfontosabb célunk egyrészt a Vízfő-forráshoz tartozó, feltételezhetően több km hosszú, barlangrendszer feltárása, másrészt a Vízfő-forrás vízgyűjtő területének karsztmorfológiai és hidrológiai kutatása. Feltáró munkánk során szeretnénk folytatni az eddig 150 m összhosszúságban és 50 m mélyen feltárt Szuadó-, valamint a 120 méter hosszú és 45 m mély Trió-barlang kutatását. A tábor első hetében a Pro Natura Karszt- és Barlangkutató Egyesülettel közösen próbálunk a Mészégető-barlang szifonjain átjutni. A tábor alatt folytatjuk a Mecsek jelentősebb barlangjainak feltérképezését is.

Kérünk mindenkit, hogy a következőkben leírtakat figyelmesen olvassátok végig, mert a tábor folyamán ezekhez az alapelvekhez fogunk ragaszkodni, és miután mindenkinek a rendelkezésére állt a dokumentum, semmilyen vitát sem szeretnénk nyitni a tábor rendje, és a jelentkezés feltételeiről.

A kutatótábor alapelvei

A kutatótáborban való részvétel önkéntes, akárcsak a vállalt, ill. a végzett munka is. Célunk ennek megfelelően az, hogy mind a feltáró, mind a tudományos kutatás érdekében kifejtett munkát minél jobb hangulatban végezzük, hogy ne csak az esetleges eredményeinkben, hanem a kifejtett erőfeszítéseinkben is örömmel leljük.

Szeretnénk tehát minél eredményesebb és jobb hangulatú tábort szervezni. De azt is tudnotok kell, hogy a barlangi munka során az egyébként könnyed hangulatot felelősségteljes vidámságnak kell felváltania. A kutatásvezetők felelősek a barlangban történt minden eseményért, ezért most kérünk Benneteket az általunk megfogalmazott kérések lehetőség szerinti betartására.

JELENTKEZÉS: Mivel a tábor kéthetes, és esetleg más nyári programokkal is ütközik, ezért biztosítjuk, hogy a tábor ideje alatt bármilyen intervallumra jelentkezhesz.

Jelentkezni kizárólag a részvételi költség egyidejű befizetésével lehet!

A terepgyakorlatosoknak **Barta Károlynál** a Természeti Földrajzi Tanszéken, a többieknek Kurunczi Edinánál az irodában a fogadóórakon. A **befizetés**, így a táborra való **jelentkezés határideje: 2001. június 20.**

Terepgyakorlatosok külön keressék meg Barta Károlyt a részletek megbeszélése miatt!

KÖLTSÉGEK: A következőkben felsorolt összegekből biztosítjuk a résztvevők teljes ellátását, mely korlátlan mennyiségű zsíros, vajás kenyeret (reggeli, ebéd) és napi egyszeri meleg étkezést (vacsora) foglal magába. Ez az összeg egyben foglaló is. Ezt a pénzt azoknak, akik nem jönnek el a táborba, sajnos nem tudjuk visszafizetni.

Az Egyesület méltányolja, ha valaki előre megmondja, hogy mikor jön és mennyi időre.

Tehát a tábor költsége előre bejelentve és befizetve (június 20-ig):

SZKBE tagoknak: 200 Ft/nap/fő
nem SZKBE tagoknak: 300 Ft/nap/fő

Késve vagy a tábor ideje alatt befizetve:

SZKBE tagoknak 300 Ft/nap/fő
nem SZKBE tagoknak 400 Ft/nap/fő

A tiszteletbeli és pártoló tagoknak az ott töltött időtartamtól függetlenül a tábor ingyenes.

Az Egyesület Elnöksége elvi döntést hozott arról, hogy a munka motiválása érdekében az Egyesület, a tábor utáni anyagi lehetőségeinek ismeretében és a táborban való teljesítmény függvényében, utólag a tábor költségéből a

helyzet komolyságát, a fiúk már a halálra készültek. Nem jutott el a tudatomig, hogy Románia még mindig militarista állam. De hát haladnak ők is Európa felé, vagy legalább is próbálkoznak!

Így menetelve tettünk meg 4 km-t, majd beértünk egy faluba: Dubova (van egy hasonló nevű zomboly Alsó-hegyen, ott is határőroket képzeltem a bejáráshoz, míg illegálisan lenn voltunk). A parancsnok hál' istennek valamennyit értett angolul, de azt hiszem, hogy csak töredékét fogta fel, amit mondtam neki. Szerencsénk volt! Nem lettünk hivatali rablás áldozatai, és összesen csak 20 DM-et kellett fizetnünk a "bűncselekményért", hogy a határt fotóztuk. De az eszmei kár az felbecsülhetetlen: a barlangi fotóim szétégték a napon! (túlexponáltam őket...) Viccelődve indultunk vissza a kocsihoz: "Zoli! Nézd a Dunát, mert ha nem, belenyomom a fejed!" A kedves kísérőink (közben járórváltás volt) biztattak, hogy tőlük akár 4 képet is csinálhatunk, de hát ki akart fotózni ezek után?

Dacosak voltunk, csak azért is végigmentünk a Kazán-szoroson. Az út egész jó volt, csak az utolsó 5 km-ről tűnt el az aszfalt és az út. Besötétedett, mire elhagytuk a Dunát. Úton-útfélen járőrök állítottak meg, de szerencsére nem minket köröztek. Temesváron kísértett minket a kis srác szelleme: 1 órát köröztünk a városban, mire megkérdeztünk egy fazont, hogy merre lehet Arad. Az illető matt részeg volt, jó, hogy be nem hányt az ablakon, de azért nagy lelkesen magyarázta nekünk az utat ebben az útvesztőben, olaszul. "Viszlatos!" Hát, okosabbak nem lettünk ezek után sem, így hát az ösztöneinkre hallgatva végre csak megtaláltuk a hazavezető utat.

A kocsni már szörnyű hangokat adott ki, de azért éjjel háromra minden baj nélkül hazaértünk. Elköltöttünk 20-22 ezer forintot, megtettünk (garáztól-garázsig) 1560 km-t, a kocsiról leszakadt az egyik fékpofa, és okosabbak lettünk egy-két tapasztalattal: a következő alkalommal nem fényképezzük a Dunát semelyik oldalon, és viszünk jó sok suvenirnek való csecsebecsét!

/Hajnal Ágnes/

A BIHAR HEGYSÉG ÉS A VIGYÁZÓ ÉSZAK-DÉL IRÁNYÚ KERESZTEZÉSE második rész

9. nap: Mostanra valószínűleg már mindannyiunknak elege lett a Padis fennsík enyhén nedves klímájából. A túraterv szerint is haladnunk kellett, tehát leindultunk a Flóra rét, illetve a Galbenária irányában. Útba ejtettük a Galbina-szirtet, (kilátás 5 m), majd lemásztunk az Eszkimó-jégbarlangba. *Az Aranyosfői jégbarlang mellett ez a jégbarlang a legismertebb számos közül a Bihar-hegységben. Kialakulását, mint a legtöbb jégbarlang vagy pontosabban jeges barlang a fizika azon törvényének köszönheti, hogy a hideg levegő sűrűbb, és ezáltal nehezebb, mint a melegebb levegő. Jeges barlang olyan üregekből keletkezhet, aminek nincs alsó kijárata, ezért az üregben megül a hideg levegő, és mivel nincs légmozgás, ott is marad. Az üregbe behulló téli hóból, illetve befolyó vízből jég keletkezik, ami nyáron sem tud elolvadni a beszorult hideg levegő konzerváló hatása miatt. Az Eszkimó-jégbarlangban 25 000 m³ jég található,*

terem után, most még, száraz szifonon kellett volna átmászni, de közös elhatározásra a barlang további 1 km-es szakaszába nem mentünk be. Inkább kimászásokkal próbálkoztunk. Egy-két helyre felkapaszkodtunk, de több helyen kötél kellett volna. A bageket kicsit feljebb hagytuk, így még egy oldalág felderítése lett volna a cél, de előtte csináltunk pár fényképet a meanderekről. Mire visszatértünk a mésztufához, már ömlött be a kis nyíláson a víz, így ki kellett mászni a gátat, ha nem akartunk csurom-vizesek lenni. A mésztufa feletti oldalág túlságosan vizes volt ahhoz, hogy tovább tudjunk kúszni benne, így a kutatást is megakadályozta az árvíz. Nem tehetünk mást, mint iszkoltunk kifelé a barlangból. Szerencsére a kuszodánkat nem öntötte el a víz, így szárazon ki tudtunk jönni. A bejárati teremben még csináltam pár képet, aztán irány a kis házacska.

Az esti borozgatás-beszélgetés után hajnalban korán keltünk fel, hogy legyen idő megnézni a kőkapukat. Indulás előtt barátaink gazdagabbak lettek egy-egy BCS-s pólóval (a visszajelzésekből ítélve nagyon örülnek szerény kis ajándékunknak). A kőkapuk felé menet csak egyszer kavartunk el, de az sem volt vészes. A rombarlang lábánál fürdést rendeztem az alig párfokos vízben, bízattam társaimat, hogy tartsanak velem (nem tudtam átkelni a patakon). A fiúknak sikerült száraz lábbal átkelni. Zoli, a Mirocsi rém. sikeres manővere meg is lett örökítve.

Visszatérve a főútra fájó búcsút vettünk kedves ismerőseinktől: lehet, hogy nem is olyan hosszú idő múlva újra találkozunk! A Vaskapu-erőmű felé haladva a szerb rendőrök gyorsajtás miatt lekapcsoltak, mint kiderült, 700 Ft-ba került. Mosolyogtunk egyet és már haladtunk is tovább. A Szerb oldalon, még megnéztük a szoros bejáratát, hogy Zoliék is láthassák. Aztán végre elértük a határt és elkezdődött a kálváriánk.

A szerbekkel itt sem volt semmi baj. A román oldalon először megint meg kellett mosatnunk a kocsit (10 DM - úgy látszik gyors az infláció). A román vámos behívott kis irodájába, hogy van-e nálunk valami elvámolni való: pisztoly, whisky, cigi? Amikor már ötödször említette a cigit és főképpen a whiskyt, kezdett gyanús lenni a dolog. Aztán végre kibökte a bűvös szót: suvenir. Barna rögtön tudta, hogy mi a megoldás: póló. A két vámos nagyon megörült a kis csekélységnek, lassan a pénzt felváltja a BCS póló, mint fizetőeszköz.

Most, hogy ilyen jól végződtek a dolgok, gondoltuk, hogy miért ne mennénk végig a Duna mentén? Az elhatározást tett követte, csak előbb benzint kellett szereznünk. Orsova nagy város, de csak két benzinkútja van: az egyikbe egy fajta, a másikba már két féle benzint lehet kapni: ólommentes és nem ólommentes (oktánszám - ugyan, mi az?). Tele tankkal folytattuk utunkat. Csodáltuk a Dunát a mosószeres víztől rácsos ablakon keresztül. Maradt még pár kockám a gépben, így egy szép helyen megálltunk fényképezni... Mire elcsattintottam a gépet két határort látunk felénk szaladni. Elvették a fényképezőgépet, az útleveleinket. Gagyogtak valamit, aztán a rádiójukból egy hang szólalt meg: come with me! Úgy gondoltuk, hogy inkább nem próbálkozzunk a bűvös szóval és a pólókkal (lehet, hogy ez volt a hiba). Az egyik katona elkezdte számolgatni a töltnyeit, míg nekünk, a kocsit hátrahagyva, libasorban követnünk kellett a másikat. A mókás menetet a géppuskás marcona zárta. Beszélgettünk, tanakodtunk, hogy vajon most mi lesz. Én nem nagyon tudtam átérezni a

résztevőknek visszatérít. Ennek mértékét a táborban teljesített műszakok alapján az Elnökség határozza meg szeptember-október folyamán.

UTAZÁS:

Közösen: 2001. július 26-án menetrendszerinti autóbusszal Szegedről a kora reggeli órákban.

Egyénileg: Ebben az esetben szeretnénk, ha a külön utazók már a kora délutáni órákban megérkeznének, hogy estére már teljesen be tudjuk rendezni a tábort, az ne húzódjon át a következő napra. A tábor megközelítése Pécsről az Orfüre vagy Abaligetre menő buszokkal történhet, melyekről az abaliget-orfüi elágazásnál érdemes leszállni. Az utolsó busz este 7-kor indul Pécsről.

HAZAUTAZÁS:

Egyénileg: Mindenki ahogy tud.

Közösen: 2001. aug. 12.

SZÁLLÁS:

Alvás: Sátrakban, amit ha tudsz hozni, jelezd a jelentkezésnél (a sátrad férőhelyének a megjelölésével). A férőhelyek végső egyeztetése a tábor előtti utolsó megbeszélésen, **2001. jún. 20-án**. Feltétlenül hozzon mindenki magával polifoamot, vagy amin aludni akar, hálósákot és igény szerint kispárnát. Aludni lehet még az esőbeálló emeletén, amely minden oldalán nyitott.

Fürdési lehetőség: a közeli pataokban, illetve egy, a tábortól 200 m-re levő forrásból tűzoltótömlőn vezetett, ivóvíz minőségű, hidegvizes, fekete fóliával körbekerített zuhanyzóban, ami a tábor területén van.

WC: fóliával körülkerített fatákolmány

ÉTKEZÉS: A közösen beadott pénzből. Reggeltől estig folyamatosan állnak rendelkezésre a megkent kenyerek, amelyekből mindenki annyit eszik, amennyit akar. Vacsora minden este 19.⁰⁰-kor meleg étel formájában.

SZÜKSÉGES TÁBORI FELSZERELÉSEK:

- hálósák
- polifoam
- tányér (lehetőleg mély és műanyag), villa, kanál, kés, bögre (feltétlenül hozzatok, mert mi nem tudunk adni!)
- tisztálkodáshoz szivacs
- egyéni szükségleteiteket kielégítő felszerelések, úgymint: ruházat, higiéniai cuccok, stb.
- sátor (előzetes egyeztetés szerint)
- kullancs ellen mindenki egyénileg védekezzen!

SZÜKSÉGES BARLANGI FELSZERELÉSEK:

Ezt különös gonddal állítsátok össze, mert a munkavégzés, de egyáltalán a barlangba való leszállás feltétele az, hogy mindenkinek megfelelő legyen a felszerelése.

- mentőfólia
- gumicsizma vagy tönkretehető bakancs
- rossz zoknik (egy leszállásnál 2 pár)
- megfelelő "alsó"- alsóruházat (2-3 réteg) vagy műnyúl
- megfelelő "felső"-alsóruházat (2-3 réteg) vagy műnyúl
- overál (a sok csúszás-mászás miatt mindenképpen tanácsos valamilyen erős anyagú "egybe"-ruha)
- kobak, azaz fejtámasz sisak (ebből van elég, de ha tudtok, hozzatok)
- lámpa

Világítás nélkül senki el se jöjjön a kutatótáborba. Minimum egy pótvilágításról gondoskodjatok!

- erős munkavédelmi kesztyű

Az öltözködésre vonatkozó idétlennek tűnő tanácsainkat vegyétek nagyon komolyan, mert a barlangi munkavégzés során néha holtidővel is számolnunk kell, s ekkor könnyen didergéssé fajulhat az egyhelyben való ücsörgés.

A kutatótábor munkarendje

Az érkezés napján még kora délután elhelyezkedés (sátorverés, lepakolás, stb.), majd este általános tájékoztató. Az érkezés utáni első nap a szűkebb környezet, a Szuadó- és a Trió-barlang bemutatása azoknak, akik még nem jártak ott. Ezzel párhuzamosan műszakba állás.

A tábor ideje alatt a munka két műszakban fog folyni (első műszak délelőtt, második műszak délután). A műszakon belül csapatokra oszlunk fel. Egy-egy csapat mindig egy konkrét feladatot fog elvégezni, a helyszínt és a munkát jól ismerő, tapasztalt vezető irányításával. A vezető instrukcióit, kéréseit maradéktalanul be kell tartanotok! A csapatok feladatköre mindig az aktuális igények és feladatok szerint fog alakulni.

A **munkabeosztás** a következőképpen történik:

- Ébresztő** - táposoknak 5³⁰
 - az első műszakban dolgozóknak 6⁰⁰
- Munka** - első műszak: 8⁰⁰ - 12³⁰
 - második műszak: 12³⁰ - 17⁰⁰

Az időpontok nem a munkára való indulást és hazaérkezést, hanem a munkakezdést és befejezést jelentik!!!

Esti megbeszélés: 18³⁰

Ezen feltétlenül legyen ott mindenki, mivel az adott műszakokba és munkahelyekre való beosztást mindig egy nappal korábban, az esti megbeszéléseken fogjuk elvégezni! **Ha délutánra egyéni programot szerveztek, akkor is érjete vissza 6 órára, egyébként az étkezést egyénileg kell megoldanotok!**

Vacsora: 19⁰⁰

Csendhatár: 22⁰⁰

ÁPRILISI TRÉFÁK ROMÁNIÁBAN (avagy szerbiai túránk története)

*Mottó: Amíg póló van, addig baj nem érhet minket.
(Csak még az Egyesület adószáma hiányzik róla.)*

Március 21-én kaptam egy emilt Szerbiából: a következő hét végén mehetünk barlangászni! Azt sem tudtam, hová legyek örömben, egy év után végre megint kijuthatok oda. De nem túl rövid az idő, hogy embert találjak és összekészüljünk?

Már egy hónapja levelezésben álltam velük, mikor végre adódott a lehetőség és elindulhattunk. Először is embert kellett találnom. Két nappal az indulás előtt végre összegyűlt kis csapatunk (Rpeti, Tegzi, Barna és Én), na, meg a kocsi is megjavította a szerelő. Pénteken délben elkezdtük a rakodást és végre 1 órakerék is vághattunk az útnak. A határt hamar elértük. A román oldalon rögtön sápot szedtek, mert valamivel lefűjták a kocsikerekeit (200 Ft) mondván, hogy megakadályozzák a marhavész terjedését.

Temesvárig nyugalmasan telt utunk, csupán az aprócska kocsik okozott némi kényelmetlenséget és nyugtalanságot, mivel szinte semennyire sem gyorsult, és a féket hiába nyomtam a padlóig, alig akart megállni. Temesváron összeakadtunk egy utca-kölyökkel, aki lemosta az ablakunkat, aztán majdnem ki is verte a szélvédőt, mikor nem fizetünk neki semmit. Majdnem elütöttem, de azért sikerült lerázni. Egy következő városban a vasúti kereszteződésben azt látjuk, hogy pár ágrólszakadt ember jön felénk baseball ütőkkel a kezükben (???). Azt hittük, hogy itt a vég, de szerencsére csak eladni akarták. Itt sem vettünk semmit, gázt adtam, és már mentünk is tovább...

Estére elértük a határt. Egyik vámos meglátta az ajándékba szánt pólókat, se szó se beszéd el is tett egyet emlékébe. Végre Szerbiában voltunk, az ottani barlangász társak (Fric, Jelena és Ann) már vártak. Azt hittük, hogy meleg idő lesz, de csalódnunk kellett: pár centis hó fogadott. Egy elhagyatott pázsztorszálláson aludtunk, még kemence is volt.

Másnap dél lett mire összeszedelődzködtünk és eljutottunk a barlang bejáratához. Ez sem okozott csalódást: több méter magas üreg sötételt. A kis patak a bejárat zónában rögtön eltűnt egy mélyebb barlangrészbe, így a további részekben nem kellett vízben küsznünk-mászunk. Előző nap Fricék meséltek a barlangról: 400 m kuszoda. A tavalyi 300 m-es kuszoda után csak mosolyogtunk, nem kell ide térdvédő, ha olyan, mint a Buronov laposabb részei: ott néha négykézláb kellett mászni. Kedves ismerőseink nem vicceltek, ez tényleg az volt. A bejárat pár hatalmas terem után 400 m hosszan térdeltünk és hasaltunk a patak hordalékában, amitől csillogó lett az overallunk. A kuszoda teteje teli volt szorosan egymás mellett növe cseppkövekkel, mintha ezernyi mell lett volna a plafonon, a fiúk nem kis öröme...

A kuszoda után becsatlakozott a másik barlangág, amiben már folydogált a patak. Társaink még nem láttak itt vizet a barlangban (mi sem...). De azért haladtunk töretlenül előre. A barlang kiszélesedett és magasabb lett, nagyobb termek, meanderek színesítették a képet. Kb. 3 m-es mésztufagát alatt vezetett a járat, majd egy nagyobb

látogatták meg, a többség (mivel kivételesen kevés volt a csoki) csak föl-alá cuppogott a terem alján a nutellában, és tágra nyílt szemekkel tekintett körbe.

[Már itthon. Néhány fuvarral haza is értünk. Most már én fejezem be az irományt. Közben pedig igyekszem nem gondolni a szoba végét díszítő, olvadozó és nem éppen ibolya illatú mosnivalóra.]

A barlangból kifelé, sajna, ugyanazon az úton kellett jönni, így nem volt mese, újra befeküdtünk a vízbe, átküzdöttük magunkat a Kulcslyuk nevű és egyéb kellemesen szűk helyeken, és reszketve bevártuk néhányszor Lakatos Tamást és a baget. A barlang végére azonban ők ketten végleg lemaradtak, úgyhogy kis lelkiismeretfurdalással küszködve, és Zsacit hátrahagyva, vizes gúnyáinkban visszaballagtunk (Edi, Virág, én) sátrainkhoz.

Az este és a fél éjszaka azzal a hiábavaló fáradozással telt, hogy megpróbáljuk csöpögő ruháinkat kb. még 10 emberrel együtt 1 db tábertűz körül megszáritani. A végeredmény: 1 db égett gumicsimma, 2 db égett pulcsi, 2 db égett zokni (ezt mind Edi produkálta), és sok füstös, de kitartóan nedves ruha (ezt a többiek).

Reggelre mindent belepett a dér, a maradék vizem is belekötött az üvegbe, a Virág overálja pedig megállt a saját lábán. Így, talán a zord időjárás miatt, képtelenek voltunk átvenni az éppen érkező Tamásék lelkesedését a Szepesi-bg. iránt, és úgy döntöttünk, hogy rövid felszíni túra után (ahol L. Tamás térképkezeléséről mindenkinek kialakult a véleménye) hazamegyünk. De a dolgok kicsit másképp alakultak, és mert persze Virágnak továbbra sem volt pénze, Pesten kötöttünk ki pár óras csomagterben zötykölődés után. Ekkor volt kb. fél 10. Szállásunk és kajánk nem volt, Szeged pedig túl messze álmainktól. Elmetróztunk már fogalmam sincs hova, és szolidaritásból mi is együtt blicceltünk Virággal. "Enyhe" idegességemet látva a többiek előreküldték Zsacit (akinek a fájós válla miatt kellett hazajönnie), hogy feltűnés nélkül nézze meg, állnak-e ellenőrök a mozgólépcső tetején. Szegény fel-le mozgólépcsőzött vagy 20 percig vagy 150 m kötéllel a hátizsákján (ennyit a feltűnésmentességről), de szerencsére nem álltak. Ezután aluljárókból telefonáltunk Virág zavarosan messze álló ismerőseinek szállás után könyörögve, s miután egy csákó ímmel-ámmal igent mondott, Virág lazán visszautasította. Zsaci itt jegyezte meg, hogy eddig sem értette a nőket, de most aztán...

Végül megnyugtattuk, hogy most már boldogulunk, elkértük a számát (biztosamibiztos) és hazaküldtük. Ezután pedig: Edi állandóan azt hajtogatta, hogy minden rendben lesz Virág a létező összes kártyát eltelefonálta, én meg csak kimeredt szemmel bámultam a papírdobozokat és a köztük alvókat az aluljáróban. Fél 11 körül pedig áttettük székhelyünket a Nyugati Pályaudvar várótermébe, ahonnan létrejött a kapcsolat Teri anygallal, és sikerült csövezés nélkül megszúzni a kirándulást. (Szeretünk Teri!)

*Írta: Házi Edit és Szabó Barbara
Az írnivalóról gondoskodott: Dályay Virág!*

Az általunk végzett munka jellege, az extrém körülmények között való munkavégzés veszélyei megkövetelik a komoly, összpontosító figyelmet. A végzett barlangi munka és a felszíni kutatás során megtett kilométerek okozta fáradtság pedig megkívánja az esti nyugodt, regeneráló pihenést. Mindezekre, illetve a táborban tartózkodó kiskorúakra tekintettel **az alkoholfogyasztás a kutatótáborban nem engedélyezett!** Azoknak az energiával teli, lelkes emberkének, akiknek a délelőtti műszak után kedvük van még túrázni vagy más barlangokat megtekinteni, a következő programokat tudjuk nyújtani:

- túra a Melegmányi-völgybe, a Jakab-hegyre, a Sárkány-szakadékhoz
- Vízfő-barlang, Maszek-bg., Mészégető-bg. megtekintése
- kötéltechnika gyakorlása fán, ill. a Büdöskúti- és a Remény-zsombolyokban
- strandolás a pécsi- és az orfűi-tóban

A munkák során ácsolatfa-gyűjtésre, -szállításra, végpontműszakra, víznyelőbontásra lehet számítani.

Bármely program a körülmények függvényében megváltozhat.

A Szüadó-völgyi barlangkutató tábor felelős vezetői

A tábor vezetője: Tarnai Tamás
Felelős szervező: Raisz Péter

A TÁBOR ELŐTTI UTOLSÓ MEGBESZÉLÉS

Időpont: 2001. június 20-án 17⁰⁰

Hely: Természeti Földrajzi Tanszék Könyvtár

**KÉRÜNK MINDENKIT, FELTÉTLENÜL JÖJJÖN EL ERRE A
MEGBESZÉLÉSRE!**

HÚSVÉT A MECSEKBEN

Lassan mindenkire elszívárog a hír, hogy a februári nagy bejutás után újabb termet találtunk. Péntek volt és 13-a. Szerencsét ígért ez a nap. Dél körül értünk Orfűre. 16 órára már a barlang szájában voltunk. Első lépésként a felső, száraz ág végponti cseppköveit dokumentáltuk. Én rajzoltam, a fiúk ezalatt különböző továbbjutási lehetőségeket kerestek. Míg nem egy vékonyka pálca eltűnt a cseppkövek között...

Imi hallott vízhangokat is. Mi nem hittünk neki. A cseppköveket szép sorjában szedtük le. 20 órára Márti meg én annyira átfagyunk, hogy kimentünk. Sityu meg Imi maradtak, mondván, hogy még egy kicsit bontanak, aztán jönnek ők is.

A kisháznál Ibolya meleg levessel várt. Eltelt pár óra (a kis idő épp letelt), a türelmünk is egyre fogyott. Eközben megérkeztek Pestről a Pizolitos barátaink. Ibolya és Márti 22-23 körül visszaindultak a barlanghoz. Vittek telefont, de eltelt egy vagy két

óra és még mindig nem telefonáltak. Elindult a következő mentőcsapat, de ők overallt nem vittek. Végre megtudtuk, hogy Ibolyaék lejutottak, de senki nem jött még ki...

Fél kettő körül, mikor az idegek már pattanásig feszültek, megállapodtunk, hogy ketten overallban kimegyünk amilyen gyorsan csak lehet, a többiek addig tüzet raknak a bejáratnál. Fogtuk a hálósákokat, izofóliát, gázfőzőt, teafüvet és végigrohantunk a völgyön. Újra átéltem azt a februári éjszakát, amit a Trió előtt töltöttem. Kettőre a "mentőcsapatot-mentő-mentőcsapat" kijutott a barlang bejáratához. Imiék ekkor jöttek ki.

"Újabb termet találtunk. Egy ékszerdoboz!" - lihegte Imre. Szerencsére nem történt semmi baj. - jutott el a mi tudatunkig. Az idegek felengedtek, és a barátainkért való aggodalom felháborodásba fordult: miért nem jöttek ki hamarabb? Miért nem telefonáltak? Szép dolog, a lelkesedés, de gondolni kellett volna a társakra is! Nem akarom a barátaimat egy akna aljáról vagy a törmelék alól összekaparni!

Ez nem vádirat akart lenni. Felnőtt emberek vagyunk, hát néha úgy is kellene viselkednünk. A lelkesedésen túl az összetartozás, az egymásrautaltság is jellemzi a barlangászokat. Van még mit tanulunk.

A hétvége többi részét a Triótól távol töltöttem. Új barátokat szereztem, együtt mókáztunk, nevettünk. Lassan feledésbe merült az aggodalom, és az öröm marad a helyén: egy újabb teremmel gazdagodott a már nem is olyan kicsi Trió barlangunk Imi és Sityu munkája nyomán.

De azért ne feledjük a történeteket, és - ha lehet - tanuljunk belőlük.

/Hajnal Ágnes/

A BÜKKI TÚRA (2000. OKT. 20-23)

[2000. okt.22. 22 óra 52 perc

A Nyugati várótermében üldögélünk, és "Teri ügyis hazajön", ezért nyugodtak vagyunk, lesz hol aludnunk.(Teri szeretünk, de menj haza lécci.) Fogy a szotyí. Barbi tisztít nekem. Igazán rendes...Virág állítólag öt perc múlva telefonál (Teriékhez).]

Ez az egész túra villámgyorsan lett szervezve: Gyerekek, holnap az 5²⁰-on találkozót! Cavallo elmarad! Menjünk a Bükkbe! Az 5²⁰-as vonat nekünk azonban túl korainak tűnt, ezért úgy döntöttünk, hogy stoppolunk. (Ja, és Virágnak kevés volt a pénze. Mint mindig. Hát ezért is.) De Virág, ErPéter hirtelen javaslatára, még a délelőtt során újra döntött: vagyona 90%-át a buszjegy árába fektette. Így a Szeged-Miskolc gyorsjáratral indultunk, ami "minden bokorban megáll". (A Hódmezővásárhely nevű bokorban, például háromszor is.)

[Virág elment telefonálni.]

Az utat természetesen végig kóláztuk és csipszeztük, ezek szünetében pedig lázasan kerestük a Mexikói-völgyet (ahol Peti kötélbiztosításos mászást ígért) három különböző térképen. Eközben ErPeti emelkedő hangon: Mexikó-völgy! Nem Mexikói! Nem értitek?!

Kisújon megtekintettük Zita gimnáziumát, a busz "sebességére" tekintettel pedig mindenki tippelhetett egyet a Barátság-kertbe érkezésünk időpontját illetően.(A tipppek: Tamás:9³⁰, Virág:10³⁰, Barbi:11¹⁵, Peti.12⁰⁰, Edi:12³⁰) (A telitalálatért járó csokit végül egyikünk sem nyerte meg, mert az érkezési időnk 1 óra-fél 2 körül volt.)

[Most elhagyjuk a főhadiszállásunkat, a Nyugatit, mert Teri tényleg hazaért, és az utolsó villamosnál még vannak esélyeink.]

[Végre Teriéknel: meleg van, száraz a padló, a vízben nincs jég, ráadásul „melegteja” és vacsi is van. Edi furdik, úgyhogy én (Barbi) írok tovább. Kissé "vademberesen" nézek ki: agyagos póló, kócos haj, lábnyomaimban száraz levélfoszlányok peregnek. De Terinek a szeme se rebben, úgyhogy jó fej.]

Miskolcon még villamosoztunk, zárás előtt két perccel rohagáltunk a bevásárlóközpontban, a kövi busz indulásáig fennmaradó időt pedig Diósgyőr egyik kocsmájában töltöttük (hol máshol?), ahol emelkedett hangulatú pesti kirándulókkal beszélgettünk, és feltűnés nélkül fogat mostunk. (És még a táskámat sem hányták le, pedig néha nagyon vészes volt a helyzet.)

Amikor a Garadna-völgyben kiszálltunk a buszból, a csillagok csak úgy szikráztak felettünk, mi pedig kobakjaink magányos fényénél nekiindultunk a hegynek, hogy légvonalban útlevegást csináljunk. Ez sikerült is nagyjából (közben sziklamászás, avarturkálás, és Hová tűnt Lakatos Tamás? (Damon Hill után)). És Virág majdnem feladta, mikor püégetéseinkre végre megjött a válasz. Fruzi és Dorka nem volt ilyen szerencsés: a tábortól kb. 5 percre egy bozótban töltötték az éjszakát. Szóval gyors sátorverés és sütizabálás után az éjszaka hálósáokban reszketéssel telt (legalábbis nekem).

Másnap Szamentu-barlang.

Már reggel nagy izgalommal készülődött mindenki. A Pizolitosok a barlangmérésre, mi pedig a barlangnézésre.

[Közben mindenki kidőlt. Én is feladom. Jó éjt!]

[Már másnap. Budapest külterülete. Három autóstoppo lány (mivel Virágnak továbbra sincs pénze) táblás csokit eszeget az út mellett. Mivel Edi ítéltetett a legkonszolidáltabbnak, ő áll kinn az út mellett. Majd váltunk. De még bírja...úgyhogy írok.]

Reggelre nagyon-nagyon hideg lett, így kimondottan vágyakoztam már a kellemesen tíz fokos barlangi klíma után. Azt ugyanis még nem sejtettem, hogy a Szamentu szívének megtekintéséhez kb. 200 méteren át kell hideg vízben kúszni. De megéri! Csak ezt az ember még nem tudja csúszás-mászás-ázás közben. Csak azt érzi, hogy a hideg trutyi már a hasán is folyik, és valamerre lefelé tart. És amikor már irtóra elege van, akkor benn áll egy olyan, de olyan teremben...óóó, ezt mindenkinek látni kell! Mert aki csak odafenn járkal, az még álmaiban sem gondolná, hogy mit rejtegetnek a hegyek. Én még sohasem láttam ilyen magas és vékony oszlopokat, nem is szólva a kis gnóm sztalagmitokról és a Csont-ágban lógó cakkos szélű sztalagtitokról, a fehér és vörös "cápfogsorokról".

Szóval, el lehet bókászgatni odalenn egy darabig. A szén-dioxidos ágot csak kevesen